

πων και όμως έμενε πάντοτε μακράν αυτού. Και πόσον επάλλεν η καρδιά του, ότε έσταμάτησεν επί στιγμήν, εξηπλώθη επί της δοράς της άρκτου και έγυμνώθη ο άλαβόστρινος βραχίον της, ο δέ μικρός πους της έφάνη υπό την μεταξίνην έσθῆτα της.

Ήρχετο λοιπόν πᾶσαν έσπέραν και ίστατο έξωθεν, έν μέσῳ πάγων και χιόνος, παρητήρει την σύζυγόν του έργαζομένην, και τότε επέστρεφεν εύχαριστήμενος οίκαδε. Ούτως εξηκολούθει, μέχρις ού ήléραν τινά έλκυθρόν τι είσῆλθεν είς την αὐλήν της, έκ του όποιου εξεπήδησεν ύψηλός και ώραιός άνήρ μέ πολωνικήν στολήν. Τήν έσπέραν ταύτην τά έργόχειρα έμειναν έγκαταλελειμμένα. Έν τῇ καρδίᾳ του Ζομοίσκη έγεννήθησαν άμφιβολίαι και φόβοι, παράδοξος άνησυχία τόν ώθει τῇδε κακείσε, τά δέ βιβλία του έκαλύφθησαν υπό κόνεως, διότι διήρχετο πλέον τόν καιρόν του μόνον είς τά δάση και έν Ζαμπλοκόβῳ. Έπειδή δέ μόνον νυκτός ήδύνατο αυτός νά πλησιάσῃ αὐτά, έβαλε κατασκόπους, διέ νά τῷ αναγγέλλωσι πᾶν ό,τι έγίνετο τήν ήμέραν έν τῷ εύγενικῷ οίκῳ. Αί είδήσεις του ύπεξέκαιον τήν αντίζηλίαν του. Ό είς άνήγγειλλεν ότι ο κόμης Σκαρπέκης επισκέπτεται συχνά τὸ Ζαμπλόκοβον, ο δ' άλλος ότι ο πλούσιος και ώραιός εκείνος μεγιστάν έπέδωκε τήν εύνοιαν τῆς Κωνσταντίας, ήτις διάκειται λίαν φιλικῶς πρὸς αὐτόν, και άλλος, ότι ο Σκαρπέκης είχε σκοπόν νά συζευχῇ τήν Κωνσταντίαν, άν τῇ εἶδεδετο διαζύγιον.

Ό Ζομοίσκης έγείνεν εκτός έαυτου. Αποτυφλωθείς από την προσβληθείσαν ύπερφηανείαν του και την ζηλοτυπίαν, επέστρεφεν ήμέραν τινά είς Όστρογον, ώπλισε τούς άνθρώπους του και έπερίμενε τήν νύκτα τόν αντίπαλόν του καθ' όδόν.

Ό Σκαρπέκης εξήλθεν έφιππος του Ζαμπλοκόβου ακολουθούμενος υπό ενός μόνου Κοζάκου, και κατὰ την είσοδον του δάσους εύρέθη άπροσδοκῆτως ένώπιον έχθρικῆς συμμορίας. Ό Ζαμοίσκης ώνόμασεν αὐτόν προδότην και άρπαγα γυναικῶν και τόν προεκάλεσεν είς μονομαχίαν. Εὐθύς εξήγαγον άμφοτέροι τά ξίφη, αί δέ λεπίδες διεσταυροῦντο υπό τὸ φῶς τῶν άστρων και τῆς χιόνος. Εἶχον ἤδη πληγωθῇ έλαφρῶς άμφοτέροι, ότε η Κωνσταντία, είς τήν όποιαν χωρικός τις είχεν αναγγείλει έν σπουδῇ τήν έπίθεσιν, κατέφθασε δρομαία μετά τῶν ύπηρετῶν της και διεχώρισε τούς μαχομένους. «Τίς η αίτία τῆς έριδος ταύτης;» ήρώτησε τόν Ζομοίσκην.

«Τὸ ότι ο Σκαρπέκης ζητεῖ τήν χεῖρά σας, κυρία», άπεκρίθη. Η Κωνσταντία ήρχισε νά γελά δυνατά. «Τότε συμφιλίωθητε πάραυτα,» άνέκραξε, αὐ κόμης Σκαρπέκης δέν ζητεῖ έμέ, αλλά τήν αδελφήν μου».

Αμφοτέροι οί μεγιστάνες ένηγκαλίσθησαν, έφίληθησαν και ήκολούθησαν τήν Κωνσταντίαν είς Ζαμπλόκοβον, όπου ιδιοχείρως έδесе τὰς πληγὰς άμφοτέρων. Τότε ώδήγησε τόν Ζομοίσκην είς τὸ μικρόν εκείνο δωμάτιον, έν τῷ όποίῳ τσακίς τήν είχε κατσκοπεύσει, και εκάθησεν επί του διθανίου.

«Τι νά σᾶς κάμω τώρα;» ήρώτησε γελῶσα, «διά νά μή μοι κάμῃτε καθ' εκάστην νέας άνοησίας;»

«Νά μέ συγχωρήσητε», είπεν ο Ζαμοίσκης και έρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν της.

«Αλλά, κόμη, πολιτικοί λόγοι,» άπεκρίθη είρωνικῶς, «τὸ καλόν του τόπου.»

«Δέν μέ μέλει δι' αὐτά» εφώναξεν ο Ζαμοίσκης, και περιέβαλε τήν προσφιλή και ώραιάν του σύζυγον.

Μετά τρεῖς ήμέρας η Κωνσταντία, κόμησσα Ζαμοίσκη, εισήρχετο έν θριάμβῳ είς τὸ έν Όστρογόῳ μέγαρον υπό τὸν ήχον τῶν κωδῶνων και τῶν κρότον τῶν πυροβόλων, καθημένη επί οὔρας μελαίνης άρκτου έντός καταχρύσου έλκυθρου.

ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Διήγημα Ίβάν Τουργενιέφ)

(Συνέχεια)

VIII

Τὸ πάθος μου ήρᾶτο από τῆς ήμέρας εκείνης. Ένθυμούμαι, ότι ήσθάνόμην τὸ άόριστον εκείνο αἶσθημα, όπερ αἰσθάνεται ο παυόμενος υπάλληλος, καίτοι δέ ήμην παιδάκι είσέτι, ήμην έν τούτοις έρωτευμένος παραφρόνως. Εἶπον ότι από τῆς ήμέρας ταύτης ήρᾶντο και αί θλίψεις μου. Έζων μέ τήν άνάμνησιν τῆς Ζιναΐδος· δέν ήδυνάμην νά αντίληφθῶ οὐδέν έκ τῶν νεομένων περί μου. Όλοκλήρους ήμέρας μόνον τήν Ζιναΐδα έσυλλογιζόμην· άκατανόητος και γλυκεῖα έν τῇ ώθήσει της, δύναμις τις μέ έφερε πάντοτε πρὸς αὐτήν, και τότε δέν ήδυνάμην νά μένω είς τὸ δωμάτιόν μου και κατέβαινον είς τόν προσφιλή οίκισκον. Η Ζιναΐδα έμάντευσε τότε ότι ήμην έρωτευμένος μαζί της. Εγὼ δέ έν έσκεπτόμην νά κρύψω τά αἰσθήματά μου ταῦτα· εξ άλλου αὐτῇ άνεορίπιζε τὸ αἶσθημά μου, άνοήτῃν μαζί μου, εφύλαξει και μέ έκαμνε νά ύποφέρω πολύ. Άλλως δέ, εγὼ δέν ήμην ο μόνος έρωτευμένος μετ' αὐτῆς· όλοι οί νέοι οἵτινες έσύγχαζον είς τήν οίκίαν της, ήσαν τρελλοί εξ έρωτος, αὐτῇ δέ όλους εκράτει είς τήν θέσιν των και όλους είς τούς πόδας της. Κατώθου νά δίδῃ είς όλους έλπίδας, και νά άποιμακρύνῃ από όλους τόν κίνδυνον τῶν αντίζηλιῶν, οὔτοι δέ, υπέκυπτον είς τὰς θελήσεις της. Εἰς όλα αὐτῆς τά συναισθήματα υπήρχεν ιδιαιτερός τις γέλως πονηρός, είς πρὸς τούτοις μεγίστην καλαισθησίαν, ήρεμίαν και ποσέτειαν· είς πᾶν ό,τι έπράττεν η έλεγεν, έδιδε λάμψιν έλαφράν και παιζούσας έλκυστικὴν δύναμιν. Τὸ πρόσωπόν της, ένῷ άρ' ενός έμελαγχόλει, άφ' έτέρου έφάνετο παίζον ταύτοχρονως, εξέφραζε γέλωτα, βαρυθυμίαν και δόνην. Διάφορα αἰσθήματα, έλαφρά και δομητικά ως νέφη έν ήμέρᾳ εύηλίου, αλλά καθ' ήν πνέει άνεμος, έπέτων τότε είς τὰ χεῖλη της και τότε είς τούς οφθαλμούς της.

Εκατος έκ τῶν λατρευτῶν ήτο αὐτῇ άφασσιμένος. Ό Μελοβζήρ φ, τὸν όποιον ένιστε και άπεκάλει «θηρίον μου» και άλλοτε πάλιν Μελοβζήρωφ μου, μετά χαρᾶς θά έπιπτε πρὸς χάριν της είς τήν φωτιά. Οὗτος πολλάκις τῇ έπρότεινε νά τήν νυμφευθῇ, λέγων ότι όλοι οί άλλοι έπαίζον αλλά δέν τήν ήγάπων. Ό Μαϊόδανωφ εξέχυνε δι' αὐτῇν δλην τήν άρμονίαν τῆς ποιητικῆς ψυχῆς του· άν και ήτο άνθρωπος λίαν ψυχρός, ως όλοι σχεδόν οί συγγραφεῖς, έπίστευεν έν τούτοις, τυφλῶς είς αὐτήν, και έως και τόν έαυτόν του, έψαλλε δέ είς άτελευτήτους στίχους τούς θαυμασμούς του πρὸς τήν Ζιναΐδα. Αὐτῇ, πολύ όλίγον έπίστευεν είς τούς στίχους του, και τόν πρεκίνει νά άναγνώτῃ τὸν Ποῦσκιν, όπως, ως έλεγεν, εξαγνίσῃ τὸ πνεῦμά του. Ό Λούσιν, ο αἰωνίως γελῶν, ο κυνικός είς τὰς εκφράσεις του δόκτωρ, έγνώριζε καλλίτερα παντός άλλου αὐτήν, διό και τήν ήγάπα πλείοτερον παντός άλλου, άν και τήν επέπληττε διά τῶν οφθαλμῶν και είς τούς οφθαλμούς πάντοτε. Η Ζιναΐδα τόν υπελήπτετο, αλλά δέν τῷ παρέιχε στιγμήν έλευθερίαν και χωρὶς νά έννοῇ οὗτος ότι

τὸν κρατεῖ καλὰ εἰς τὰς χεῖρας της. «Εἶμα» κοκέτα, χω-
 ρεις καρδίαν καὶ ἡθοποῖς ἐν τῇ φύσει», τῷ ἔλεγεν ἡμέραν
 τινὰ ἐπὶ παρουσίᾳ μου, ἂν μοῦ τείνηται τὴν χεῖρα δὲ σὰς
 δῶσα ἓνα κομμάτι. Φωμί, δὲ αἰσθανθῆτε τότε ἐντροπὴν καὶ
 θλίψιν, ἀλλ' ἀγαπητέ μοι κύριε, θὰ ἐπιτρέψητε εἰς ἐμὲ νὰ
 γελάσω. Ὁ Λουστὴν ἡρυσθίαν, ἐστράφη καὶ ἔδωκε τὰ γέγη
 του. Ἐξάφνα τὸν ὑπεκέντισεν, οὗτος δὲ ἤρχισε νὰ γελά...
 καὶ αὐτὴ ἐπίσης. Χειρότερα δὲ ὄλων ἔβλεπον τὰς σχέσεις της
 Ζιναΐδος καὶ τοῦ κόμητος Μαλιέσκου. Οὗτος ἦτο ἀρκετὰ ὡ-
 ραῖος νεανίας, πονηρὸς καὶ εὐφυής, ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐδὺς, εἶχε
 κίβδηλόν τι ἐν τῷ χαρακτήρι του, καὶ ἐλυπούμην διότι ὑπέ-
 θετον ὅτι ἡ Ζιναΐδα δὲν παρετήρει τὸ κίβδηλόν τοῦ χαρακτή-
 ρος του. ἴσως ὅμως τὸ παρετήρησε καὶ δὲν τὸ ἐβδελύττετο.
 Ἡ μὴ κανονικὴ ἀνατροφή, αἱ παράδοξοι γνωριμαὶ της, αἱ
 συνήθειαι αὐτῆς, καὶ ἡ παντοτεὴν παρουσία της μητρὸς της,
 ἡ πενία καὶ ἀνησυχία ἐν τῷ οἴκῳ, ὅλα ταῦτα συνδεόμενα
 μετὰ τὴν ἐλευθερίαν, ἣν εἶχεν ἡ νεαρὰ κόρη, καὶ τῆς συναι-
 σθησῶς τῆς ὑπεροχῆς αὐτῆς μεταξὺ τῶν περιουκλούντων
 αὐτὴν ἀνθρώπων, ἐνέπλησαν αὐτὴν μετὰ ὀλιγορικὴν τινὰ ἀμέ-
 λειαν καὶ ἀμεριμνησίαν. Συνέβαινε, ἐνίοτε ὁ Βονιφάτιος νὰ
 λέγῃ ὅτι δὲν ὑπῆρχε ζῆλος διὰ τὸ τίον ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν
 κεκλημένων, εἰς ταῦτα ὅμως ἡ Ζιναΐδα, ἀνετάρασσε τὴν κό-
 μην της καὶ ἀπῆλθε : δὲν εἶναι τίποτε ! ἡ δὲ λύπη της ἦτο
 ὀλίγη.

Ἐνίοτε ἐφλέγετο ἐξ ὀργῆς τὸ αἷμα μου, ὅτε ἔβλεπον, ὅτι
 ὁ Μαλιέσκος ἐπλησίαζε, πονηρῶς ὡς ἀλώπηξ, ὅπισθεν τοῦ
 καθίσματός της, καὶ τῇ ἐψιθύριζε τι εἰς τὸ οὖς αὐτῆς, μετὰ
 μειδιάματος ἐμφανιστοῦ ὄλην τὴν αὐταρέσκειαν τοῦ νεαροῦ
 κόμητος. Αὐτὴ δὲ, σταυρόνους τὰς χεῖρας της εἰς τὸ στήθος,
 τὸν παρετήρει εἰς τὸ πρόσωπον καὶ μειδίασα ἐκίνει τὴν
 ὡραίαν κεφαλὴν της.

— Νομίζετε πῶς ἀγαπῶ τὸν Μαλιέσκον, μοι ἔλεγεν ἡμέ-
 ραν τινὰ, ὅχι δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω ἀνθρώπους τοὺς
 ὁποῖους εἶμαι ἡγαπησμένη νὰ παρατηρῶ ἀπὸ τῆς κορυφῆς
 μέχρι τῶν ὀνύχων. Ἐγὼ θὰ ἀγαπήσω μόνον τοιαύτης δυνά-
 μεως ἄνδρα, ὅστις νὰ δύναται νὰ μὲ συντρίψῃ. Μὲ ἀνθρώ-
 πους ὡς τὸν κόμητα δὲν δύναμαι νὰ συγχρωτισθῶ.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀγαπήσητε εὐδέποτε ;

— Καὶ τί ἀδιαφέρεσθε ; Μήπως δὲν ἀγαπῶ σὰς ; μὲ εἶπε
 καὶ με ἐκτύπησε μετὰ ἄκρα τῶν χειροκινήσεων της εἰς τὸ
 πρόσωπόν.

Πράγματι ἡ Ζιναΐδα ἐτέρπετο ἐν τῇ συναναστροφῇ μου.
 Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ἐβδομάδας τὴν ἔβλεπον καθ'
 ἐκάστην αὐτὴ σχεδὸν δὲν με ἀπεχωρίζετο. Εἰς τὴν οἰκίαν
 μας ἤρχετο σπανιώτατα, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐγὼ δὲν ἐλυπού-
 μην διόλου ὅσῳ δὲ ἤρχετο, ἐπαρουσιάζετο μετὰ ὄλην τὴν
 σοβαρότητα τῆς πρὶν πρὸς τὴν ἐξουσίαν τοῦτο με ὥλεσε, διότι ἐμ-
 πρὸς εἰς τὴν μητέρα μου ἐφοδούμην καὶ νὰ τὴν ἀνενίσω ἢ
 μήτηρ μου πάλιν οὐδεμίαν συμπάθειαν ἔτρεφε πρὸς τὴν Ζι-
 ναΐδα καὶ μὰς ὑπέδρασε δυσμενῶς. Τὸν πατέρα μου δὲν τὸν
 ἐφοδούμην, οὗτος δὲν με ἐκακομεταχειρίζετο οὐδέποτε, ἀλλὰ
 καὶ μετ' αὐτοῦ πολὺ ὀλίγον ἔκτοτε ὡμίλουν, ὅσῳ δὲ συνέ-
 πιπτε νὰ ὡμιλῶ, ἡ ὡμιλία μας θὰ ἀφῆρα ἐνδιαφέροντά με
 ζητήματα. Εἶχον ἀπαυδῆσαι ἐν ἐργάζωμαι, νὰ μελετῶ, νὰ
 τρέχω εἰς τὰ προάστεια καὶ νὰ ἱππεύω. Ἐφερόμην πάντοτε
 περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ οἰκίσκου, εἰς δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ διεμε-
 νον αἰώνως... τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν, διότι ἡ μήτηρ
 μου με ἐπέπληττε, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ζιναΐδα με ἀπέ-
 πεμπε. Τότε ἐκλείδουν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἢ μετέβαινον
 εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, ὅπου ἐπῆδον ἐπὶ τῆς ἀνω ἄκρας
 τοῦ τοίχου τῆς μάνδρας καὶ παρετήρουν ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας
 χωρὶς νὰ βλέπω τίποτε. Ὅπισθεν μοι εἰς τὸ θαμνώδες, μέρους
 τοῦ κήπου, ἐπέτων λευκαὶ χρυσασσίδες. Ἀγριοὶ στρουθοὶ
 ἐξ ἄλλου ἐκάθητο ἄφοβοι πλέον πλησίον μου ἐπὶ ἡμιτεθραυ-
 σμένης κεράμου καὶ προπετῶς ἐσύριζον, πηδῶντες καὶ ἐγει-
 ρόμενοι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸ σῶμα μόνον αἱ κορώναι δυσπι-
 στοῦσαι εἰσέτι, ἐπέταν ὑψηλὰ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν σημαδιῶν
 ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄνεμος ἡσύχως ἔπαιζον εἰς τοὺς κλάδους τῶν
 ὅ τῆς τῶν κωδῶνων τῆς Μονῆς τοῦ Δόνα ἐπέτα ἐνίοτε ἡ συ-
 χος καὶ μελαγχολικὴς μέχρις ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ ἐκαθήμεν, ἔβλε-
 πον, ἤκουον καὶ ἐπληρούμην ἐξ ἀλλοκότων τινων συναισθη-
 μάτων, εἰς αὐτὰ περιείχοντο καὶ ἡ θλίψις, καὶ ἡ χαρὰ, καὶ τὸ

προαίσθημα τοῦ μέλλοντος, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ φόβος τοῦ
 βίου. Τότε ὅμως, ἐξ ὄλων αὐτῶν οὐδὲν ἐνόουν καὶ δὲν ἡδύνα-
 μην νὰ δώσω εἰς ὅλα ταῦτα οὐδὲν ἑτερον ὄνομα, καὶ τὰ
 ἀπεκάλουν ὅλα συλλήθην με μόνον τὸ ὄνομα τῆς Ζιναΐδος.

Ἡ Ζιναΐδα ὅμως πάντοτε ἔπαιζε μετ' ἐμοῦ, ὡς ἡ γὰτα
 μετὰ τὸν πεντικόν. Ἀλλοτε ἐφίλαρεσκεύετο μετ' ἐμοῦ καὶ με
 συνεκίει, ἄλλοτε πάλιν με ἀπώθει καὶ ἐγὼ δὲν ἦδυνάμην
 νὰ τὴν πλησιάσω, μήτε νὰ τὴν παρατηρήσω.

Ἐνθυμούμαι, ὅτι ἐπὶ τινος ἡμέρας ἦτο λίαν ψυχρά : ἐγὼ
 ἐν τούτοις δὲν ἐδυσταρεστούμην, ἐξ ἐναντίας προσεπάθουν νὰ
 προσκωλλώμαι τότε πλησίον τῆς γυναικὸς πρὶν πρὸς τὴν ἐξουσίαν, μὴ
 προσέχων διόλου εἰς τὰς φωνὰς αὐτῆς, ἰδίως ὅταν αἱ δικα-
 σαι καὶ ὑποθέσεις της ἐπῆγγινον ἀσχημά.

Ἡμέραντινα μετέβην, ὡς συνήθως εἰς τὸν κήπον πλησίον
 τῆς γνωστῆς φράκτης, ὅπου εἶδον τὴν Ζιναΐδα στηριζομένην
 εἰς τοὺς ἀγκῶνας της καὶ ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ γόστου ἐκί-
 νειτο ἐπ' αὐτοῦ. Ἡθέλησα νὰ ἀπομακρυνθῶ, ἀλλ' αὐτὴ ἤγειρε
 τὴν κεφαλὴν της καὶ μοι ἔκαυε σημεῖον νὰ πλησιάσω. Ἐγὼ
 ἀπελθὼν εἰς τὴν θέσιν μου δὲν ἐνόησα καλῶς τὴν σημα-
 σίαν τοῦ σημείου τούτου. Ἡ Ζιναΐδα τὸ ἐπανελάβε. Δὲν ἔ-
 χασα καιρὸν, διεσκέλισα τὴν φράκτην καὶ πλησὺν χαρὰς
 ἔτρεξα πρὸς αὐτὴν, ἥτις ὅμως με ἐσταμάτησεν διὰ τοῦ βλέμ-
 ματός της εἰς τὸ μονοπάτι, δύο βήματα μακρὰν ἀπ' αὐτῆς.
 Ἐκ τῆς συγκινήσεως δὲν ἐγνώριζον τί νὰ πράξω καὶ ἐγὼνα-
 τισα ἐπὶ τοῦ χόματος τοῦ μονοπατιοῦ. Ἡ Ζιναΐδα τόσον
 ἦτο ὡχρὰ, τοιαύτην ὀδύνην ἐξέφραζεν ἡ μορφή της, τόσον
 βαθεῖαν κόπωσιν ἐδείκνυν ἐπὶ ἐκάστῳ τῶν χαρακτηριστι-
 κῶν της, ὥστε ἡ καρδία μου συνεσπίγγετο καὶ ἀκουσίως τὴν
 ἠρώτησα :

— Τί ἔχετε ;

Ἡ Ζιναΐδα κατεβίβασε τὰς χεῖρας της ἀπέσπασε ἐν γόρ-
 τον ἀπὸ τῆς γῆς, τὸ ἔδωκε καὶ τὸ ἔρριψε μακρὰν.

— Μὲ ἀγαπάτε πολὺ Βαλδεμάρ ; μὲ ἠρώτησε τέλος. Μὲ
 ἀγαπᾷ ;

Ἐγὼ δὲν ἀπῆλθον τίποτε καὶ τί ἡδυνάμην νὰ τῆς εἶπω ;

— Ναί, ἐπανελάβε, βλέπευσά με ὡς πρότερον. Μὲ ἀγα-
 πᾷς πραγματικῶς. Αὐτὰ τὰ μάτια σου τὸ λέγουν, ἀπεκρίθη
 καὶ σκεπτικῇ ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἐὰν τῶν χειρῶν της.
 Ὅλα αὐτὰ με καταβάλλουν, ἐψιθύρισε, ἂν εἰσηρχόμην εἰς
 τὸν κόσμον τοῦ φωτός, δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ τὸ ὑποφέρω,
 μήτε δύναμαι νὰ καταπραυνθῶ. Καὶ ἀκόμη τί με περιμένει
 εἰς τὸ μέλλον ! Ἀχ ! ὑποφέρω... Θεὲ μου πῶς ὑποφέρω !

— Διατί ; τὴν ἠρώτησα περὶ τῶν, καίτοι ὀλίγον κατα-
 λαμβάνων ἀπὸ τὰς λέξεις της ταῦτα.

Ἡ Ζιναΐδα δὲν μοι ἀπῆλθον, μόνον ἔθλιψε τὰς χεῖρας
 της. Ἐγὼ ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν νὰ μένω ἐπὶ τῶν γονά-
 των καὶ κατ' ἐπὶ τῆς τῆς παρετήρουν εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐ-
 κάστη λέξις αὐτῆς ἐνεχαράττετο εἰς τὴν καρδίαν μου. Κατὰ
 τὴν σιγὴν ἐκείνην, μοι φαίνεται, ὅτι εὐχαρίστας θὰ ἔδωκα
 τὴν ζωὴν μου, ἵνα τὴν ἀποσπάσω ἐκ τῆς θλίψεως της. Τὴν
 ἔβλεπον καὶ ὅμως δὲν ἐνόουν, διατί ὑπέφερον, ἀπὸ ποῖαν ἄ-
 γνωστον θλίψιν παρασυρομένη ἐξῆλθε καὶ ἔρριψε ἐπὶ τοῦ
 γόστου. Πέρις ἦσαν ὅλα φωτεινὰ καὶ ὅλα πράσινα : ὁ ἄνεμος
 πνέων ἐκίνει τὰ φύλλα τῶν δένδρων, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς
 καιρὸν ἐλίκνιζε μακρὸν κλάδον ὅστις εὐρίσκετο ὑπερθε τῆς
 κεφαλῆς τῆς Ζιναΐδος. Ὀλίγον μακρὰν ἐγγύζον αἱ περιστε-
 ραὶ καὶ αἱ μέλισσαι ἐδῶμιζον, συναρπάζομεναι ἐπὶ τῶν ἀν-
 θισμένων χόρτων. Ὑψηλὰ ὁ οὐρανὸς ἐξείτεινετο κυανῶς, ἐγὼ
 δὲ ἤμουν τόσον τεθλιμμένος...

— Ἀπαγγεῖλάτε μοι μερικὸς στίχους, μὲ εἶπε χαμηλο-
 φώνως ἡ Ζιναΐδα, μοι ἀρέσκει πολὺ νὰ σὰς ἀκούω ἀπαγγέ-
 λοντα στίχους. Ὅταν ἀπαγγέλετε μοι φαίνεται ὅτι ψάλλετε.
 Ἀπαγγεῖλάτε τὸ ὡραῖον ποίημα : «Εἰς τοὺς λόφους τῆς
 Γεωργίας». Ἀλλὰ προηγουμένως καθήρατε.

Ἐκάθησα καὶ ἀπήγγειλα : «Εἰς τοὺς λόφους τῆς Γεωργίας».

— «Ὁ, τὴν ἀγαπᾷ, ἐκεῖνο καὶ δὲν δύναται» ἐπανελάθεν
 ἡ Ζιναΐδα. Ἰδοὺ διατί ἡ ποίησις εἶναι ὡραία : αὐτὴ μὰς λέ-
 γει ὅτι ἐκεῖνο ὅτε δὲν ὑπάρχει δὲν εἶναι καλλίτερον, ἀλλὰ
 ἐκεῖνο ὅτε πλησιάζει πλείοτερον εἰς τὴν ἀλήθειαν... ὅτι
 δὲν ἀγαπᾷ ἐκεῖνο δὲν δύναται καὶ ἂν ἦτο δὲν ὅμως δὲν θὰ
 ἡδύνατο ! Πάλιν εἰσώπησε καὶ στραφεῖσα ἠγέρθη.

— Πηγαίνωμεν, εἶπεν. Μὲ τὴν μητέρα μου μένει ὁ Μα-
 ρί.

